

CSIA, KÁLMÁN

Kalamazoo, Mich.
Milwaukee, Wis
Lignier, Pa
(Bethlen Hyme)

(Detroiti Újság)

Ass. Supt. old fashioned
retired 1976

Tengerbe dobtam a vándortarisznyát

1949 Szept. Irta: Csia Kálmán lelkész.

Ezelőtt öt évvel egy szomorú szeptemberi reggelen indultam el a hosszú vándor útra. Akkor már tövig égtek a Lármafák az erdélyi hegyek csúcsain. A fehérvári sikon ismét orosz lovasok gyülekeztek és a felgyújtott falvak tüzetől piros volt az égája.

Időm sem volt elbucszni a falutól, az emberektől, az otthonomtól. Nem tudtam megcsókolni az Édesanyámat, nem tudtam átölelni a kapufélfát, megsimogatni az öreg komondort, végig járni a régi temetőt, hol jószagu füvek alatt pihennek a holtak. Nem volt időm megvárni számomra talán az utolsó erdélyi hajnalt, mert én az életet választottam és a falura már ráborította sötét leplét a Halál. Nem is vittem semmit magammal. Egy vándortarisznyám volt csupán, amelyben elért minden, amire szükségem volt.

Mint falevelet az ősziszel, úgy sodort végig a háború orkánja a síró magyar földön. Elsodort Németországig.

A nyugati pusztaságban

Németország a halál és szolgaság földjéről menekülő magyarok számára olyan mint a sinai pusztaság. Rettenő bizonyosság arra nézve, hogy el lehet pusztulni kulturavárosok hideg utcái között, mert a bezárt ajtók és szívek olyan kopárrá tenetik a leggazdagabb országot is, a szegény vándor számára, mint sivatagot az örökösen perzselő napnak a tüze. Azonban csodálatos bizonyosság arra nézve, hogy mindenek felett való a jószág és a szeretet.

Mikor elfogyott a kenyér

Volt úgy, hogy napokig nem jutott el hozzánk, az Istentől mindenki számára kiutalt kenyér. Bizony éhezünk és a gazdag német földműves, akinek 40 darab tehene adta mindennap a tejet, pénzért sem juttatott egy pohárral sem abból. Jól emlékszem, tavasz volt, május. Ezen napokban foglalták el a falut az amerikai csapatok. Jókedvű fiúk voltak az amerikai katonák. Bátrak és erősek, épen ezért jók és gyengédek. Volt közöttük egy magyar fiú is. Olyan volt mint egy azok közül, akik a Hargita alján

CSIA, KALMAN
vagy a Tisza partján születnek. Akkor azt hittem, hogy egy furcsa érdekes véletlen a találkozásunk. A hajón lett világos előttem, hogy őt akkor a gondviselés küldte. Atkündte a nagy tengeren az atlantik erőd vértől csepegő falán, ezer halálon és veszélyen keresztül hozzánk, hogy mélyen érző szívének szájalma és szeretete, kenyérré legyen számunkra és étellé váljék a szánkban és nagy vigasztalások kútforrásává legyen a szívünkben.

Igy küldött ezer és ezer apró és nagy segítségen keresztül kegyelmet és szabadulást számunkra az Isten. Ő akarta úgy és kellett a könny, a próba és a szenvedés, hogy azzal is készítse az utat, ide Amerikába.

A szabadulás utján

Szeptember 4-én szálltunk fel a hajóra. Volt valami kimondhatatlanul ünnepélyes és mélyen megnyugtató abban, amikor lassan felmenték a hajóhidját és magasra szárnyalt a főárbocon az Amerikai Zászló. Rég nem érzett megnyugvás ömlött át mindnyájunk szívére. Valami olyan, mikor az elté-

vedt gyermeket, akit megtaláltak, Édesatyja az ölébe veszi. Amint Európa véres partjai lassan eltűnődedtek és megnyílt előttünk az Óceán, ez az érzés mind erősebb lett bennünk és tudtuk, hogy megsza- badulunk, mert a viharban Isten járt előttünk a vizek felett.

Ez a sóha nem remélt csoda, azért lett valósággá a számomra, mert itt Amerikában vannak magyarok akiknek szeretete, hidat vert át az Óceánon hozzám és szereteteimhez. Tiszteletes Nagy Pál János, Simonffy Lajos székely testvér, a kalamazooi Szakács és Bodnár család, a kalamazooi független keresztény magyar gyülekezet tagjai azok, akiknek jószágán keresztül Isten megvalósította ezt a csodát. Nagy hálaival köszönöm mindannyiuk szeretetét és sajnálom, hogy amit irántuk érzek, nem lehet emberi szavakkal elmondani.

Tengerbe dobom a vándortarisznyát

A new yorki öböl felé siklott a hajó, amikor a fedélzeten kelet felé fordulva, a tengerbe dobtam a könnytől és vértől áztatott sok utnak porától befedet vándortarisznyám. Bizonytalanul lebegett percekig a hullámokon és azután elnyelték a hálok . . .

1976 address:

R.T. 1, Donnelle Lalle
Vandalia, Mich, 49095

